

POESIA

Laia Noguera i Clofent
L'intrús

Premi Narcís Lluís i Boloix 2019

Meteora

Laia Noguera i Clofent

L'intrús

• PREMI DE POESIA NARCÍS LUNES I BOLOIX 2019 •

Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts

Editorial
Meteorα

Col·lecció: Mitilene, 52
Direcció: Jordi Cervera

L'INTRÚS
Premi de Poesia Narcís Lluís i Boloix 2019
Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts

© Laia Noguera i Clofent, 2020

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora, SL
Barcelona
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: abril de 2020

ISBN: 978-84-120603-5-5
Dip. Leg.: B.5939-2020

Disseny gràfic: Meteora, serveis editorials

Il·lustració de la coberta: Parc Nacional dels llacs Waterton, Alberta, Canadà
Fotografia de l'autora (solapa): © Marta Sánchez

Imprès a DC Plus, Sant Andreu de la Barca

El Premi de Poesia Narcís Lluís i Boloix és convocat anualment per

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

L'INTRÚS

*Per a Lama Yeshe Chödrön,
sense la qual no hi hauria camí*

*Tot convergeix en una flor
mirada i no collida.*

JOAN VINYOLI

[...]
*quan encara hi queden
tants nusos per desfèr.*

MONTSERRAT ABELLÓ

M'ha despertat
una llum retallada.
Tenia una pedra al costat:
pedra de somni.
En cercles cantava una veu
sendes de l'aigua.

Si sempre hem set cadàvers,
què hi fa obrir els ulls
ara, de sobte?

Què hi fa fitar la flor, la llum prometedora,
alçar-se al punt més alt de la muntanya
o des de l'ombra saber-se present?

El vent ha netejat tots els camins.
Et toca a tu.

O malson o potser
fugir. O viure
exiliat.

Potser l'oblit
contra el vertigen
de mirar-te amb els ulls
d'una pedra penjada
d'un fil,
que et fa cercles a sobre.

Dues columnes
i un desert que s'estén
a banda i banda.
El llindar condueix
al buit de sorra.
No hi ha camins, ni un,
només les dunes.
Un desert que s'estén.

Una ombra llisca.
Fereixen, els seus peus,
la superfície.
Ha dit un mot primer.

Després la sorra
esborrarà l'intrús.

Que s'obrin les boques de l'aigua!

Ullals de nacre,
l'escuma de la ràbia,
la llengua palpitant llençada en espiral
contra la sorra gelada
i l'alè inevitable, constant, de l'oceà,
com una sola massa
moguda pels astres, rebel
com la nostra aigua interna, incompreensible.

Tenir paraules per cridar
el no saber terrible.

Oscil·la la veu en la fosca,
ésser de llum obert.
Cercó el volum
que la pot contenir.
No el trobo.

Tinc la veu eixalada en la fosca
i la llum sí que hi és,
però no puc abastar-la.

Seria més fàcil
entrar a poc a poc,
acalar-se humilment
al llindar de la porta,
sabent que el llindar de després
tal vegada no hi és,
i passar a poc a poc
per les ombres i dir,
com a molt, a quin punt
ha aflorat una llum
o un silenci sencer.

L'ocell del dia és el mateix
que l'ocell de la nit.
L'ocell feixuc i trist
amb ulls de peix que empaita
les ànimes que xisclen, abatudes,
als corrents subterranis.

I ara tu, que ets un peix
i carregues el sac del teu ofec,
somies arrencar-li
un tros de ploma per clavar-te'l
al punt més creïble del frau
i volar com un déu
un xic per damunt de les pedres.

Entrellaçats, els crits
que es deixen caure rost avall
al ventre del barranc.

S'ha després la cresta del cim:
el punt més alt s'ha despenjat
i es precipita, indefinit.

Caldrà cercar-lo entre falgueres.

Un vòrtex de miratges
i cercles i més cercles engolits:
propòsits, ombres,
oblit, tartera,
grumolls de sang,
un cel que és blau
i roig.

Miratges i miratges
acumulats.
La vida.

De dalt estant, la vall
és carn ferida, pa de molsa,
escarabat.

És a punt d'estimbar-se la muntanya,
la massa d'aire.

Plana la nit
sobre els mortals.
Hi ha una mena de crit
que fa aixecar de terra
la vista.

Uns caminals
porten ençà:
cel solcat de senders
que baten d'ales.

Voltor que riu en cercles nets.
I si t'escull?
Tots portem l'ombra tatuada
que ens acompanya.

Escrit bo i llegint Montserrat Abelló i Joan Vinyoli,
L'intrús és un crit d'amor als claroscurs de
l'experiència i una escolta meravellada del silenci
inherent en tota cosa. Enlluernada amb el batec de
les paraules i amb la bellesa del cor i la presència,
la veu poètica celebra la natura, els éssers, la
mort, l'extravagant arrogància dels humans i el
buit total de sentit.

Meteorα

AJUNTAMENT
Sant Vicenç dels Horts

9 788412 060355

PVP 14,00 €